

KAPITEL TRETTON

Borgen

– KÄRA NÅN, FLICKA, SA HERR KANREI NÄR MOIRA med lätta fjädrande steg dansade in på värdshuset. Vad hände på den där paraden egentligen?

Moira log brett och snurrade runt bland borden.

– Ingenting, sa hon och kunde inte låta bli att skratta högt. Jag är bara... på gott humör.

– Det syns, sa herr Kanrei, och hon kunde skimta ett leende över hans tunna läppar.

Moira stannade mitt i en piruett, och en yr Tias straffade hennes vårdslöshet med ett nyp i örat från sin plats på hennes axel. Tant Wenda skakade lätt på sitt gamla huvud och suckade.

– Det är skönt att veta att vissa saker aldrig förändras, smålog hon och strök en hårlock ur pannan där hon satt och hackade persilja vid köksbordet. En förälskad flicka ser alltid likadan ut, nu som för hundra år sedan.

Moira blev pionröd i ansiktet. Så mindes hon plötsligt vad lord Erion hade föreslagit för henne.

– Jo... herr Kanrei? sa hon försiktigt och vände sig till den gamle mannen som nu hade börjat plocka med nydiskade tallrikar.

Han grymtade något för att visa att han lyssnade, och Moira sprang fram för att hjälpa honom med tallrikarna.

– Jo... sa hon igen och märkte plötsligt hur nervös hon var.

Det var inte samma sorts nervositet som hon kände i närheten av lord Erion. Nu var det mer en gnagande oro för att herr Kanrei skulle bli arg eller ledsen när hon berättade om erbjudandet om att arbeta vid hovet. Det var bäst att säga det så snabbt som möjligt.

– Skulle ni klara er ifall jag sa upp min tjänst här? frågade hon.

Herr Kanrei slutade stapla tallrikar och vände sig sakta om. Till Moiras lättnad såg han bara förvånad ut, utan ett spår av ilska.

– Jag trodde att du trivdes här, Moira, sa han.

– Det gör jag också! skyndade hon sig att säga. Jag trivs väldigt bra här. Men... det är liksom...

Det hördes en suck från tant Wenda, och hon la ner sin hackningskniv på bordet med en liten smäll.

– Du har fått erbjudande om att arbeta vid Borgens hov, eller hur? sa hon och skakade på huvudet.

Moira tappade hakan.

– Hur... hur visste ni det? frågade hon häpet.

Värdshusvärden och hans kamrat skrockade faktiskt lite, men blev sedan åter allvarliga.

– Se på mig Moira, sa herr Kanrei och slog ut med händerna. Jag är en gammal man. Trodde du att du var den enda hjälpredan i min tjänst? Nej, vi har haft fler som du.

Tant Wenda nickade med ett litet leende.

– Men ingen har varat länge, sa hon. De blev alla antagna vid hovet.

Hon betonade ”hovet” så att det lät nästan håfullt. Moira kände hur kinderna brände av skam, och hon sänkte ansiktet mot golvet.

– Men om du så gärna vill, fortsatte herr Kanrei med en uppgiven suck, så finns det naturligtvis inget jag eller Wenda kan göra. Jag ber dig bara att inte glömma herr Kanrei och hans tant när lord Erion fattar tycke för dig och gör dig till lady över Rosendalen.

Moira tittade upp på honom med ett strålande leende lekande i mungiporna. Jo, herr Kanrei log mot henne, så han måste mena det. I sin nyfunna lycka kunde inte flickan se den sorgsna glimten i hans ögon, eller att tant Wenda böjde sitt huvud. Hon skrattade högt och kramade om dem båda två.

– Åh, jag glömmer aldrig er! bedyrade hon. Lord Erion sa faktiskt att han skulle skicka er tre nya hjälpredor i utbyte mot mig, så att ni reder er.

Det var faktiskt sant, lorden hade föreslagit det när Moira hade tvekat i början. Herr Kanrei höjde överraskat på sina buskiga ögonbryn.

– Verkligen? sa han. Var han så ivrig att få dig i sin tjänst? Han måste ha fäst sig vid dig.

Moira svarade inte på det påståendet, men färgen på hennes kinder sa ändå en hel del. Herr Kanrei skrockade igen, den här gången av pur förtjusning.

– Ändras aldrig, upprepade tant Wenda och log.

.....

Dagen därpå var grå och mulen. Regnet hängde i luften, och dess hot om att börja falla var så påtagligt att Moira ständigt ryckte till i tron om att hon hade blivit träffad av en droppe. Hon var nästan i upplösningstillstånd av ångest. Kvällen innan hade hon tagit ett bad och gjort ett tappert försök att reda ut det tovigga håret med en kam som redan hade tappat större delen av sina piggas. Resultatet blev visserligen inte skinande och slätt hår, men hon hade åtminstone fått ordning på det värsta. Hon bar en hel och ren tjänsteklänning

från ”Rastplatsen”, och över axlarna hade hon en liten lånad kappa från tant Wendas rika klädförråd. I ena handen bar hon sin båge, och i den andra sin ränsel där alla hennes ägodelar fortfarande låg. Tias gnuggade tillgivet sin näbb mot hennes kind. Han la märke till sin mattes oro och försökte trösta henne med de enkla medel han hade. Moira log lite och klappade honom ömt över näbben. Så drog hon ett djupt andetag och fortsatte vägen mot Borgen. Det var en bred stenbesatt gata, en av de mest använda i Enasos av slitningen att döma, och den ledde fram till en bevakad dörr genom slottsmuren. Vakterna såg inte speciellt skräckinjagande ut, de hade blommor i sina hjälmar och gjorde varsin skämtsam honnör för Moira innan de släppte in henne. Ingen oroade sig någonsin för lönnmördare eller tjuvar i Rosendalen, det hade Moira lagt märke till under sin korta vistelse i Enasos. Inte ens på marknaden, som var en tillställning som i Pellira kunde gå riktigt vilt till, var det någonsin något bråk. En försäljare, från skomakare till juvelerare, tvekade inte att lämna sin butik obebakad i flera timmar i streck. De visste att inget skulle hända dem. På andra sidan muren fanns en trädgård. Det växte tunt grönt gräs på marken, gräs som liknade sammet när vinden blåste igenom det. I prydliga rabatter växte vitsippor och väldoftande liljekonvaljer, och gröna buskar var utställa i mycket välordnade små gröna öar över gräsmattan. Några av dem hade klocklika vita blommor hängande i klasar som luktade härligt. Moira bara stod där en stund och insöp det hela.

– Det här är Vita Trädgården, sa plötsligt en röst bakom henne.

Moira hoppade till och vände sig sakta om. En man med trevliga runda äppelkinder plirande på henne bakom ett vackert blommande körsbärsträd.

– Åh... god dag, sa Moira och lyckades åstadkomma en hastig nigning.

Mannen, som verkade för ung för att med rätta kunna tituleras gubbe, skrattade till. När han gjorde det fick han ett fint nät av rynkor runt munnen och ögonen.

– Nig inte för mig, flicka lilla, sa han lugnt. Jag är bara trädgårdsmästare här. Om du får tjänsten du söker så blir det jag som bugar för dig.

Moira kunde inte komma på något att svara på det, så hon log bara försiktigt. Mannen steg fram bakom trädet, och nu såg hon att han var klädd i en mycket enkel skjorta och byxor av ljusbrunt linne. Jord och gräs hade fläckat större delen av byxorna, och mannens långa något gråsprängda hår höll tillbaka av en vit sjalett. Han fullständigt strålade av vänlighet, vilket de allra flesta som arbetar med blommor brukar göra. Han gick fram till Moira och synade henne ingående.

– Hmm... tjänsteflicka, inte sant? sa han med rynkad panna.

Moira nickade förbluffat, och han slappnade av.

– Jag har känsla för sånt, jomen, sa han belåtet. Jag heter Li.

– Moira, sa Moira. Din trädgård är verkligen vacker.

Li sken av glädje.

– Tycker du det? sa han. Verkligen? Åh, men du har inte sett de andra Trädgårdarna. Det finns den Blåa, den Skära, den Röda och den Violetta. Och drottningen, må hon leva länge till, har gett order om att anlägga en Gul också, tänk dig det! Med gullvivor och kabbeleka och gentiana och gulmåra... Tänk dig när solen går ner och lyser på dem, så att de brinner gyllene...

Han suckade längtansfullt.

– Det låter fantastiskt, sa Moira vänligt.

– Mmm...

Li ruskade på huvudet så att några hårlockar löste sig ur sjaletten. Sedan böjde han sig ner mot en vit vattenkanna vid sina fötter.

– Jag borde gå tillbaka till mitt arbete nu, sa han trött. Och du får inte bli sen till utprovningen. Lycka till.

– Får jag komma och hälsa på någon gång? frågade Moira hastigt.

Hon tyckte om blommor, och tänkte att om hon fick arbete som drottning Sinalas kammartärna så kunde hon kanske tillbringa lite tid i Trädgårdarna som Li pratade om. Den Vita Trädgårdens mästare nickade bara till svar, log lite och gick bort till den blommande häggen för att se ifall den behövde vatten. Moira vände åter näsan mot porten vid slutet av Trädgårdens vita grusgång. Den var inte speciellt stor, porten, ungefär fem fot hög och gjord av något vitt träslag som polerats tills det blänkte. Moira strök handen över porten och log när hon märkte hur mjuk den var. Så knackade hon tveksamt på portklappen av silver som satt ungefär i hennes egen ögonhöjd. Nästan genast flög porten upp på vid gavel, och en ung flicka som såg väldigt stressad ut stod i dess öppning.

– Kom in, kom in, sa hon med en svagt rullande dialekt och drog tag i Moiras arm. Låt mig se nu... Vi väntar bara en enda till. Skynda på, lilla fröken, de andra har redan börjat, och både drottningen och hennes son är där...

– Är lord Erion där? flämtade Moira när de skyndade igenom korridoren med tavlor av svagt leende människor i guldrum på väggarna.

Flickan nickade bara kort och vek av in genom en öppen enkel trädörr med en mässingsring till handtag. I rummet innanför, som var ljust och såg ombonat ut, satt ett tiotal flickor i Moiras egen ålder och såg vansinnigt nervösa ut. Ett par av dem tittade nyfiket på Tias, som betraktade dem med lugnt accepterande från Moiras axel. Flickan som hade öppnat dörren sa åt henne att sitta ner och vänta på sin tur, så hon slog sig ner bredvid en flicka som såg fullständigt livrädd ut.

– Hej, viskade Moira vänligt till henne.

Flickan log bara till svar, men sa ingenting. Moira ryckte på axlarna och lutade sig tillbaka i soffan. Tias skuttade lojt ner i hennes knä och började

putsa sina vingar med näbben. Han verkade ganska avslappnad inför hela situationen, och Moira tog sin tröst i honom. Hon lät blicken glida över rummets vackert blekrosa väggar. Ungefär en fot under det skinande vita taket löpte en bonad med mönster av stora mörkröda rosor. Moira reste sig med Tias sittande på sin hand, och medan hon gick fram till fönstret som täckte större delen av östra väggen strök hon honom över ryggen. Utanför fönstret fanns en trädgård som bara kunde vara den Blå. Den såg vild och vacker ut, ljusblå lupiner och späda förgätmigejer växte tätt mot rutan, och bakom dem höjde sig en liten kulle som var täckt av blommor. En liten bäck rann stilla från ett hål i den rosenhäck som omgav Trädgården, Moira kunde nästan höra ljudet av den. Hon suckade lite, synen av rosorna fick henne att tänka på mors trädgård därhemma. Hemma, med Mattias och Viktor. Det var väldigt kvavt i det lilla rummet, regnmolnen verkade sänkas ner från himlen och uppta all luft. Moira längtade efter att gå ut. Hon hade precis börjat fundera på ifall det skulle gå att öppna fönstret, när en trött röst uppmanade henne att gå in i rummet intill för att träffa drottningen och hennes son. Med fladdrande hjärta och hettande kinder klev Moira in genom en relativt enkel trädörr, endast prydd med inristade rosor längs kanten. På andra sidan av den fanns ett ganska trevligt rum med tunna tyllgardiner som svävade fritt runt ett öppet fönster i en lätt bris. Väggarna var ljusblå och förde tankarna till förgätmigejerna i Trädgården utanför. Framför Moira, mitt emot dörren, stod en vackert snidad stol med mörkblå sidendynor, och i den satt drottning Sinala. Först var det bara henne som Moira kunde se, hennes vänliga leende liksom suddade ut allt annat.

– Välkommen, sa drottningen. Min son har berättat så mycket om dig.

Nu såg Moira att lord Erion stod bakom sin mor och log mot henne. De gröna ögonen glittrade och ansiktet strålade av värme. Men den stilige mannen bleknade ändå vid sidan av drottningen. Egentligen var hon inte speciellt imponerande, den gröna klänningen hon bar var ganska enkel, och det enda smycke hon hade var en halskedja i silver med en berlock i form av en ros. Det som bländade var Sinalas leende, den absolut villkorlösa kärleken som sken likt solen ur hennes ögon. Moira kände hur en behaglig värme spred sig genom hennes kropp och fick henne att känna sig totalt avslappnad.

– Jag visste inte att Er son hade så stor vetskap om mig, Ers Nåd, svarade hon och neg.

Drottning Sinala skrattade lite. Det var ett mjukt och pärlande skratt, och Moira önskade att hon hade fortsatt ett litet tag till, men drottningen blev strax allvarlig igen.

– Han kanske vet precis tillräckligt, sa hon lugnt. Han säger att du kan utföra fler hushållsgöromål. Stämmer det?

– Ja, Ers Nåd, svarade Moira ärligt. Det stämmer.

Drottningen betraktade henne eftertänksamt.

– Vilken är din nuvarande anställning? var hennes nästa fråga.

– Tjänsteflicka på ”Lordens Rastplats”, Ers Nåd.

– Trivdes du där?

– Ja, Ers Nåd, det gjorde jag.

– Så varför vill du då komma och arbeta hos mig?

Moira tystnade och tänkte efter. Hon hade en känsla av att det här var en fråga som kunde avgöra allt. Så vad skulle hon svara?

– Jag tror... sa hon långsamt. Jag tror att jag vill arbeta hos Er därför att jag tycker om Er, Ers Nåd.

Drottning Sinala ryckte till. En glimt av något skymtade för ett hjärtslag i hennes ögon och försvann sedan igen.

– För att du... tyckte om mig? upprepade hon. Är det det enda skälet?

Moira rodnade lätt och kastade en snabb blick mot lord Erion, vars läppar kröktes av förtjusning.

– Det största skälet, Ers Nåd, mumlade hon till svar.

Drottningen log igen. Det var förståelse i leendet nu.

– Kanske vi har funnit vad vi söker... sa hon lågt. Erion?

Hennes son vände sig mot henne med något ivrigt i blicken.

– Ja, mor? sa han spänt.

– Ska vi försöka med henne ett par dagar? undrade drottning Sinala och lät sin milda blick vila på Moira.

Lorden sken upp som solen.

– En utmärkt idé, mor, sa han.

Drottningen suckade lite sorgset, för ett ögonblick verkade hon mycket gammal och trött. Moiras hjärta bultade så häftigt av lycka att hon tyckte att de båda adliga måste höra det.

– Du får tala med Charlotte, sa drottningen. Det är hon som är den främsta bland våra tjänsteflickor.

– Verkligen? andades Moira och kände hur det pirrade i henne av glädje. Åh... åh tack, Ers Nåd! Jag ska försöka att inte göra Er besviken!

– Det är vad jag väntar mig av dig, Moira, sa drottningen kort. Du är fri att gå nu.

Moira neg igen och gick baklänges ut ur rummet. Hon vågade inte andas ut ordentligt förrän hon var i säkerhet på andra sidan dörren igen.

.....

Flickan som hade släppt in henne skyndade nu fram till Moira med den skära klänningen fladdrande efter sig.

– Nå, hur gick det? ville hon veta.

– Jag tror att jag fick provanställning, sa Moira svagt.

Hon hade fortfarande svårt att riktigt tro på det.

– Åh, vad trevligt, grattis, sa flickan utan att låta alltför exalterad. Det är jag som är Charlotte, din överordnade. Om du kunde vara så snäll att sitta ner, du kommer inte att vara den första som provas ut. Drottningen brukar ha svårt att bestämma sig, det lilla livet.

Skynten av ett ömt leende gled över Charlottes utmattade ansiktsdrag, och sedan efter att ha bett Moira att ”hålla reda på sin fågel” sjönk hon ner i en soffa i väntan på att nästa flicka skulle komma ut. Moira gjorde likadant och klappade Tias för att lugna sina darrande nerver. Det hade gått bra, det fanns inget att oroa sig för längre... Och lord Erion hade lett mot henne. Moira var tvungen att lägga band på sig för att inte börja skratta högt, när flicka efter flicka gick in för att träffa drottningen. Efter ett tag tröttnade hon på att se den stora mängd bedrövade ansikten som kom ut från rummet intill och började istället betrakta tavlorna som hängde på väggarna. Det var mycket vackra naturbilder föreställande vattenfall, fålt och skogar, som var så skickligt målade att man nästan kunde känna doften av rik mylla och frisk vind från löven. En enhörning med mänskensvit man och svans galopperade mellan träden och spred ett svagt ljus omkring sig. Ett par imponerande kentaurer, vars huvuden var nästan helt täckta av rostrött hår, stod och tittade upp mot den stjärntäckta himlen där fullmånen lyste klart. I skuggorna hukade trollaktiga varelser med spetsiga öron för enhörningens ljus, och i en glänta dansade gyllene älvor. Det var en magisk skog, och Moira kunde inte se sig mätt på den. Så kom hon till en bit av tavlan som verkade mycket skarpare än de andra. Ett stycke från älvarna, utanför en rad mörka träd, satt en liten grupp eyider.

.....

Förutom boken som Mattias hade givit henne så hade Moiras bror också berättat för henne om eyiderna. Han hade varit övertygad om att de fortfarande existerade, och hade sagt att han skulle ut och leta efter dem när han hade blivit äldre. Eyiderna på tavlan var i olika åldrar, både unga och gamla, och de satt samlade runt en lägereld vars flammor var så skickligt målade att det verkade som om de rörde sig. En av de äldre hade munnen öppen, som om han berättade en historia, och de yngre lyssnade hänfört. Moira sträckte fram handen och rörde försiktigt vid bilden. Den såg så verklig ut... som om konstnären hade varit där och sett alltihop med egna ögon. Mattias skulle ha älskat den.

– Var försiktig med den där, sa Charlotte strängt. Det får inte komma några fläckar på den, vår drottning skulle bli så förtvivlad... Det är hennes dotter som har målat den.

Moira drog genast bort handen, men hon kunde inte slita blicken från tavlan.

– Jag visste inte att drottning Sinala hade fler barn, sa hon.

– Det har hon inte heller, sa Charlotte lite sorgset. Lord Erion och hans syster lady Meredith var hennes enda. De var tvillingar, ser du, och så fästa vid varandra som två barnungar kunde vara. Men lady Meredith drunknade i fjol. Det var verkligen synd, en sådan begåvning...

Hon suckade och skakade på huvudet. Moira slet blicken från tavlan.

– Har lady Meredith målat andra tavlor än de som hänger här? frågade hon.

Charlotte såg ut att tänka efter.

– Det borde hon ha gjort, sa hon. Hon älskade att måla. Hennes självporträtt hänger i korridoren på fjärde våningen, kanske du får se det någon gång. Hon var mycket vacker, vår lady Meredith.

Moira tänkte fråga hur adelsdamen hade sett ut, men nu kom den sista av flickorna ut ur drottningens rum, en mörklockig skönhet med ett belåtet uttryck i ansiktet. Charlotte reste sig med viktiga min.

– Så, flickor, sa hon högt. Kan ni vara så vänliga att vända er om?

Moira och de övriga fem flickorna som hade blivit utvalda lydde genast.

– Ni har blivit utkorade att prova på tjänsten som drottning Sinalas personliga kammartärna. För att se ut den som får den stora äran så måste ni genomgå ett par tester. Vi måste se vad ni klarar av. Under denna provotid får ni bo i ett par rum här på nedre botten, och där ska ni testas i olika saker. Där finns böcker och broderimönster att sysselsätta er med, och en klocka kommer att ringa när det är dags för måltider. Har ni förstått?

– Ja, svarade alla flickorna i kör.

– Bra, sa Charlotte.

•••••

Flickornas rum var som sagt belägna på nedersta våningen i Borgen, i östra delen. Det fanns två rum, där ett hade möblerats med sängar som såg mycket mjuka ut. Det andra rummet, som var förenat med det första med en mycket konstnärligt utformad dörr, var ett allrum med färggranna dynor på träbänkar och en hög bokhylla full med böcker. I ett hörn stod en spånkorg med silkesnystan i olika färger, och ovanpå dem låg en liten ask som förmodligen innehöll brodernålar. Det hängde bara en enda tavla i rummet, som precis som den i drottningens väntrum, föreställde en skog. Så fort Moira kom över tröskeln fick hon syn på den, en nattens skog med höga mörka granar och en smal månskära som svävade över trädtopparna tillsammans med ett par stjärnor. Det låg något... sorgset över tavlan, det var en tom och dystert skog

utan vare sig djur eller fåglar. Det var en skog som bara hade sett natten.

– Charlotte? sa Moira lågt, som om hon inte ville bryta den nästan högtidliga känslan som hon upplevde när hon tittade på tavlan.

Charlotte vände sig om.

– Vad är det? frågade hon.

– Den här tavlan... sa Moira sakta, var det lady Meredith som målade den?

Tjänsteflickan gick fram och betraktade tavlan.

– Jag vet inte, sa hon efter en kort stund. Det är möjligt... Men jag tror inte det. Lady Merediths tavlor var alltid förtrollande och vackra, inte sorgsna. Och hon signerade dem alltid med ett M alldeles ovanför ramkanten till höger. Nej, det måste vara någon annan.

Hon vände sig mot de andra flickorna igen.

– Allt ni gör härinne kommer att undersökas, sa hon viktigt. Broderier synas av drottningen själv, så gör ert allra bästa. I den här klockan...

Hon visade på en ungefär tre tvärhänder hög silverklocka med ingraverade rosor som satt uppe vid hörnet bredvid dörren ut till korridoren.

– ... kommer att ringa när ni får komma och äta. De första gångerna kommer någon att leda er till tjänstematsalen, men sedan får ni klara av det själva.

Flickorna nickade. Moira lyssnade knappt. Hon höll på att försöka få Tias att hålla sig stilla på hennes axel istället för att komma så långt bort ifrån skogstavlan som möjligt.

– Sluta fåna dig nu, väste hon irriterat och lyfte helt enkelt upp den unga skatan i sin famn. Uppför dig nu, ditt fjäderfä, annars kanske du inte får stanna här.

Tias flaxade häftigt för att komma loss och kraxade högt, men han kunde inte flyga än. Dessutom var flickan alldeles för stark, så han blev helt enkelt tvungen att finna sig i pinsamheten. Charlotte gav Moira en sträng blick som fick henne att rodna och titta ner i golvet.

– Ha det nu så trevligt, sa Borgens främsta strävt.

Hon svängde runt så att hennes skära klänningskjolfladdrade efter henne, och sedan gick hon med snabba steg ut i korridoren. Flickorna tittade länge efter henne och brast sedan ut i förtjust prat. Ett par av dem närmade sig bokhyllan med stora nyfikna ögon, de hade inte sett fler än två böcker på samma gång förr. Moira, som var van efter Hattkullens ganska så imponerande boksamling, närmade sig hyllan med lugnare uppsyn. Hon bet sig i läppen, la huvudet på sned och stavade sig mödosamt genom några av titlarna.

– ”Encyklo... pedia Rosea”, mumlade hon. ”Örtagårdar och växtmede... mediciner...”

– Kan du läsa?

Moira hoppade till och grimaserade när Tias protesterade över den omilda behandlingen genom att picka henne hårt i handen. Hon vände sig om samtidigt som hon viftade med handen för att lindra smärtan.

– Förlåt, sa flickan bakom henne skamset. Jag menade inte att skrämmas.

Hon var ung, noterade Moira. Yngre än hon själv, runt elva-tolv år kanske. Under en smutsblond rufsigt kalufs tittade ett par försiktiga mörkbruna ögon fram, och flickan försökte ideligen att lägga en alldeles för kort hårslinga bakom ena örat. Moira tvingade fram ett leende trots att det värkte dovt i ena handen.

– Ingen fara, sa hon. Jag blev bara lite... överraskad. Vad var det du ville?

– Jo... sa flickan trevande. Jag hörde dig prata högt, och jag undrade bara om du... om du kunde läsa.

– Lite grand, svarade Moira ärligt. Jag fick lektioner av min bror en gång i tiden. Hurså?

Flickan såg blyg ut, krympte ihop inför Moiras nyfikna blickar. Hennes röst var mycket tyst, som en liten mus.

– För jag kan det inte, sa hon. Läsa alltså. Så jag ville bara fråga om du kunde... om du ville läsa för mig? Bara för en liten stund alltså! skyndade hon sig att säga, som om hon var rädd att Moira skulle bli arg på henne.

Moira log bara, den här gången lite mindre tvunget. Så liten, borta i ett främmande slott, utan någon att ty sig till.

– Visst kan jag det, sa Moira vänligt. Vad heter du?

– Sarah, mumlade flickan.

– Sarah... Ett sånt fint namn. Jag heter Moira. Vilken bok vill du höra, Sarah?

Den yngre flickan verkade skina upp och vände blicken mot den fulla bokhyllan.

– Åh, jag vet inte, sa hon med styrka i rösten nu. Någon snäll... som inte ger mig mardrömmar.

Moira nickade och undersökte bokryggarna en liten stund. Så drog hon ut en bok med vackra guldbokstäver på läderpärm.

– ”Fyra små sagor”, läste hon. Den här verkar lovande. Kom så går vi och sätter oss, det blir mycket bekvämare.

Hon gav Tias en bestämd blick så att han under högljutt kraxande satte sig på hennes axel. Sedan tog hon Sarah i handen och satte sig på en av träbänkarna. Hon öppnade boken och balanserade den med viss svårighet i knät. De fyra små sagorna var skrivna med ytterst snirkliga bokstäver som var nästintill omöjliga att tyda, i alla fall för en så oregelbundet skolad som Moira. Hon la tveksamt huvudet på sned, och Sarah tittade upp på henne.

– Ska du inte läsa? frågade hon oroligt.

– Visst ska jag det, sa Moira lugnande och log glatt.

Det kunde väl inte vara så svårt, tänkte hon och började hitta på en saga.

– Det var en gång en vacker prinsessa, och hon bodde i ett slott av glas. Hennes namn var... Sarah.

Flickan vid Moiras sida, som lättad hade andats ut när hon hade börjat läsa, spärrade nu upp ögonen och såg förtjust ut.

– Hette hon verkligen så? frågade hon spämt.

– Jadå, sa Moira övertygande. Prinsessan Sarah. Det står här, klart och tydligt. Ska jag fortsätta?

Sarah nickade häftigt. Moira log och började igen. Det blev en underbar saga, med allt en sådan ska innehålla. Men innan prinsessan Sarah fick sin prins och levde lycklig i alla sina dagar, hade den riktiga Sarah somnat, med huvudet i Moiras knä.

.....

Det var så kallt, fruktansvärt kallt. Och mörkt. Och det fanns en ensamhet som låg likt en tyngd över Moiras axlar. Hon kunde inte andas, för det var vatten överallt. Det... trängde in i henne, som om någon pressade det mot hennes kropp. Hon försökte röra sig, försökte be om hjälp, men hennes rörelser var svaga. Hon orkade inte. Någon slog henne, sparkade henne hårt, hårt, igen och igen. Hela kroppen kändes matt, hon orkade inte röra sig. Skulle aldrig orka göra någonting nånsin. Aldrig skratta mer, aldrig känna doft av blommor. Av rosor. Rosor...

.....

Moira satte sig upp i sängen, hjärtat bultade hårt i hennes bröst och den vita nattskjortan klibbade mot huden. Det var fortfarande mörkt omkring henne, och känslan av att vara blind fick henne nästan att må illa av skräck. Sakta lugnade hon ner sig. Paniken ebbade ut och lämnade ett slags melankoliskt lugn efter sig, som efter att man har gråtit. Moira la sig försiktigt på rygg igen.

Andas, befallde hon sig själv. Koncentrera dig på att andas. Se, det går bra, det finns inget vatten. Det går fint, bara fint...

Hela hennes kropp skrek efter någon att hålla om, att ty sig till. Någon som kunde lugna henne och försäkra henne om att det bara hade varit en dröm. Moira hade aldrig haft en så tydlig mardröm förr, med ett enda undantag. Den där gången, nästan tre veckor sedan nu, den natten innan hon hade lämnat Hattkullen. Drömmen om sorg, och om en röst som bad henne om hjälp. Moira rös och kröp ihop under täcket. Mardrömmen levde fortfarande ett eget liv i hennes huvud, spelade upp känslan av kvävande mörker och

vatten gång på gång. Tias sov med huvudet under vingen ovanpå klädskalet vid Moiras fotända. Sarah sov också, ihoprullad som en kattunge i sängen bredvid. Det lugnande snusandet från den yngre flickan fick Moira att slappna av lite mer. Hon darrade fortfarande, men den varma torra tryggheten under täcket fungerade nästan som en tröstande famn. Moira blinkade sömnigt och kramade sin kudde. Sedan kändes det lite bättre.

•••••

Dagarna gick, och alla sex flickor som hade fått provanställning inför drottningen tillbringade sin tid i allrummet. Där övade de sig bland annat på broderiarbeten, som Moira fann nästan otillåtet svårt, och Charlotte tränade dem i hovlig etikett. Den främsta tjänsteflickan kom en gång om dagen för att inspektera flickornas bäddning och städning av de båda rummen, och det var lika nervöst varje gång. Under dessa stunder, då hans matte egentligen bara stod och neg ängsligt, hade Tias det vansinnigt tråkigt. För att roa sig själv hittade han ständigt på hyss, vilket fick alla flickor att bli arga på Moira eftersom hon inte kunde "se till" sin dumma fågel ordentligt. Tias var mycket förtjust i att stjäla nålasken och gömma den under någon av sängarna, vilket orsakade nästintill panik varje gång. En flicka vid namn Victoria fann sig plötsligt vara av med sitt vackra silverhårspanne och var otröstlig ända till Sarah fann det bland kuddarna i allrummet. Skatan gjorde sig verkligen impopulär hos Charlotte genom att flaxa med vingarna och kraxa högt när hon försökte lära ut skillnaderna mellan en vanlig nigning och en hovnigning. Moira gjorde sitt bästa, det gjorde hon verkligen, men Tias struntade fullständigt i hennes skarpa tillsägelser. Tillslut gav hon upp. Flickorna fick helt enkelt lära sig att hålla ordning på sina saker så att den tjuvaktiga skatan inte skulle få tag på dem, och ifall han blev upptäckt så tvekade inte längre någon av dem att ta till kvasten och jaga honom. Då hoppade han alltid fram till Moira och gömde sig bakom hennes rygg. Det var precis en sådan förmiddag, sådär tio dagar efter de hade gjort intervjun, som silverklockan ringde. Allting stannade upp, och Moira tystnade i sitt läsande om prinsessan Sarah och hennes älskade prins.

– Det kan väl inte vara middagstid ännu? mumlade Victoria och började osäkert plocka med sina vackra mörka lockar.

I samma ögonblick öppnades dörren, och Charlotte stod framför dem.

– Det är dags deklamerade hon. Ni ska få veta vem som har fått tjänsten som kammartärna åt vår högt älskade drottning Sinala.

Moira drog djupt efter andan och andades sedan sakta ut. Det gjorde de andra flickorna också, men hon var för upptagen av det vilda hopp som började fladdra i hennes bröst att hon inte märkte det.

– Seså, ställ upp er på led, sa Charlotte skarpt. Drottningen och hennes son väntar.

Flickorna skyndade sig att lyda och höll blickarna stadigt fästa på den främsta. Plötsligt hördes ett påminnande krax bakom dem som fick Moira att vända sig om. Tias skuttade fram till henne och försökte komma upp på hennes axel.

– Tyvärr, älskling, sa hon med ett snett leende, böjde sig ner och kysste skatan ömt på huvudet. Inte den här gången. Du kan inte uppföra dig, så du får stanna här så länge. Jag är strax tillbaka, för det bättre eller sämre.

Tias såg mycket missnöjd ut, precis som om han hade förstått vartenda ord, och vände sig demonstrativt med ryggen mot henne för att skutta in under bänken.

– Du kanske ska ta honom med dig, mumlade Sarah försiktigt, orolig att Charlotte skulle märka det.

– Han kan inte följa med överallt, suckade Moira och grävde fram ett brödstycke ur klänningsfickan. Det kommer inte vara första gången som jag lämnar honom ensam. Han måste lära sig det.

Hon bröt brödet i bitar och la dem på golvet framför Tias så att han lätt kunde komma åt dem.

– Prata inte sådär, sa Sarah med rynkad panna. Det är väl inte så konstigt att han vill vara hos dig, du är ju allt han känner till. Jag tror inte att han tycker om att vara ensam i det här rummet. Det kan jag förstå, för den där tavlan ger mig mardrömmar.

Moira suckade, men inombords log hon. Den rädda lilla husmusen hade växt till sig under de senaste dagarna och vågade numera säga vad hon tyckte. Det var bara ibland som hon sjönk tillbaka i sitt barnsliga nervösa jag. Moiras blick gled över skogstavlan, vars bleka månskära nästan verkade stirra ilsket på henne. Trädens grenar såg ut att röra sig i en osynlig vind, sträckte sig efter henne, ville dra henne med sig i mörker...

– Moira!

Charlottes stränga röst förde henne tillbaka till verkligheten och fick henne att hoppa till. Den främsta såg argt på henne. Hon verkade fullständigt slutkörd, och hennes trötta ögon såg oavbrutet och stressat från den ena flickan till den andra.

– Lyssna på mig nu, era pladdermajor, sa hon barskt och Sarah såg ner i golvet med blossande kinder.

Moira var fortfarande lite överrumplad för att reagera på den främstas förebråelse. När Charlotte på nytt vände sig om sjönk den unga sökanden ner på knä och sträckte skyndsamt fram sin hand mot skatan under bänken.

– Kom då, Tias, viskade hon. Förlåt mig.

Det behövdes bara ett ögonblicks tvekan innan Tias förlät henne och följde med henne ut ur rummet, sittande på sin plats på hennes axel.